

правъ скокналь— „Който трай, тозь който самъ не смей,
ще бѣде робъ до гробъ... То лесно тѣй се дрѣнка,
че някой ще да се за наша честь отвѣнка
застѣпи. Кой ли пѣкъ за чуждото милей?
Тежкó му който се на чуждо слѣнце грей!
Туй да го знаете... Тозь който ще вѣстава,
той нека само се на себе си надява.
Ни сестра Сърбия, ни Дядо ти Иванъ
за нази нявга шжтъ почеса длань о длань, —
туй да го знаете. Защо салъ разговори?
Че щяла Сърбия война ужъ да отвори — —
Да, ще отвори тя, но тѣй саде на лафъ!
Отець Паисия шо казува е правъ:
Това ти е народъ въ дела и мисли дребень,
между народите народъ най-непотребень!
На божий святъ му е такава орисъта...
Залудо също е така и мисълъта,
че дядо ти Иванъ чуй нашый писъкъ кански.
На времето самси и Дибичъ Забалкански
е казалъ: 'Българи, недейте дига шумъ,
налягайте си го... та самъ да ви на умъ
не уча — пата-кютъ! съ нагайката по шия,
и ще я видите вий Матушка Русия
по пладня.' Ето ви едничка, като сто! —
Не е тя фурнята за вашето тесто!
Това е казалъ той, това пѣкъ азъ ще кажа,
и не току-така, очи салъ да замажа
на някого си: Ний сами да си държимъ,
па... Кривия куминъ и той направо димъ
изкарва.“

— „Беки тѣй! Уста сж прави — думи
изкарватъ криви! Ти недей подмята съ глуми
тогози — онзи! Речь кажи за въ работа!“ Първанъ
Загора, плѣдински изпатникъ, несдържанъ
му думата преби.